

Hồi Thứ Bốn Mươi Chín

CÁ ĐỘ KINH NGƯỜI

Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Để cho cuộc cá độ này tuyệt đối công bằng, hai ta hãy đổi một địa điểm khác.

Độc Tâm Phật cười phán lên một tràng cười điên cuồng, dùng cặp mắt trầm nặng chăm chú nhìn Đinh Hạo một lúc nói:

– Tuyệt, tuyệt thật, mi lo nghĩ chu đáo hơn lão phu nhiều, chuyển địa điểm nào bây giờ?

– Đến phía sơn phong đó được chẳng?

– Còn gần lắm! Ý lão ma nói cách bờ hồ còn gần, đợi trong đảo có thể ra tiếp ứng dễ dàng.

– Theo ý các hạ thế nào?

– Ít nhất phải ngoài mười dặm.

– Được, đi thôi! Hai người nhún mình sánh vai nhăm ngọn núi trước mặt bờ hồ chạy tới nhanh như điện xẹt, quẹo sang sơn cước là một dãy đất gò nổi liền bao la tận đến mục tiêu đặt vào ngọn núi xa xa đó.

Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đến vùng sơn cốc xung quanh có những ngọn núi nhỏ, Độc Tâm Phật thắng người lại nói:

– Ở đây được rồi!

Đinh Hạo cũng theo sau dừng lại, đưa mắt quan sát chung quanh gật đầu nói:

– Địa điểm này tốt lắm!

– Vậy chúng ta bắt đầu nha?

– Hãy khoan, còn điều phải nói trước, ta và người cá độ là ba mươi chiêu hai bên hiểu rõ hơn ai hết, cũng có lẽ một trong hai ta chịu chưa tới ba mươi chiêu, mà chúng ta không có người làm chứng, nếu có một bên ưa thích phong cảnh nơi này, thì bên kia cần phải phụ trách chôn cất, thù ra thù, hận ra hận, đạo nghĩa là đạo nghĩa, người thấy thế nào?

Độc Tâm Phật cười khanh khách nói:

– Toan Tú Tài, điểm này lão phu tuyệt đối làm y như vậy.

– Được, bây giờ bắt đầu vậy...

– Lão phu cũng có điều phải nói...

– Xin nói!

– Nếu sau ba mươi chiêu có một bên lực tận chịu thua, bên kia muốn hạ sát thủ dễ như trở bàn tay, đã không có người thứ ba tại hiện trường, ai bảo đảm không phát hành chuyện như thế?

Đinh Hạo cả kinh lời nói này có lý, thật sự hai bên đều chứa đầy sát khí trong lòng, rất có thể thừa cơ nguy để sát thủ, ước cá độ ba mươi chiêu là quân tử hiệp định, đối phương không phải là nhân vật chính phái, khi có cơ hội khó mà bảo đảm y không khởi sanh ý này, còn mình tự tin giữ lấy phong độ võ sĩ, còn đối phương thì sao? Y nói lời này là muốn gài mình đề phòng thua cuộc, ngược lại y thắng thì không biết thế nào rồi?

Hắn nghĩ thế bèn nghiêm sắc mặt cất tiếng sang sảng nói:

– Các hạ lo xa thật phải, nhưng tại hạ quyết không phải là hạng người bỉ ổi thế, xin dùng danh hiệu Toan Tú Tài bảo đảm vậy.

– Chết không đối chứng, ai biết danh hiệu Toan Tú Tài đáng giá là bao?

– Các hạ nói như thế các hạ dùng lòng tiểu nhân đo đặng lòng dạ quân tử rồi, ngoại trừ chính các hạ có lòng dạ như thế, bằng không biết chắc chắn sẽ bại mới lo lắng nhiều như thế này.

Độc Tâm Phật cười như điên như cuồng nói:

– Lão phu cũng bảo chứng y như mi vậy, liệu có tin chẳng?

Đinh Hạo hùng hồn nói:

– Sự thật ở trước mắt không còn lương sách nào khác, không tin cũng phải tin thôi!

– Tốt lắm, chính câu nói này lão phu thành thật mà nói bình sanh làm việc không biết thủ đoạn, chỉ cần đạt được mục đích như ngày hôm nay, lão phu bảo đảm duy trì phong độ võ sĩ, tôn trọng võ đạo, cả đời làm chuyện tàn ác, nếu làm được một việc tốt lành để lưu niệm tuổi già cũng hay.

Đinh Hạo cảm khái nói:

– Tại hạ hoàn toàn tin tưởng lời nói của các hạ, lời nói tới đây xin dứt!

Độc Tâm Phật đứng đúng vị trí nói:

– Có thể bắt đầu vậy!

Đinh Hạo chọn đúng vị trí rút kiếm ra tay.

Tia nắng tà dương chiếu soi đỏ hồng cả một vùng sơn cốc. Không khí vốn lạnh buốt tịch mịch ất, tức thì nóng bỏng lên, thanh kiếm vung tới đó phản chiếu ánh nắng tà dương thành một màu sắc xinh đẹp mà lại kỳ lạ, và cũng ẩn hiện

những sát khí bùng bùng bên trong.

Hai bên lập thế chuẩn bị đều hoàn bị tuyệt đối.

Đứng sừng sững như hai pho tượng gỗ.

Thạch Văn kiếm toát ra hào quang trắng bóc, va chạm vào nhau với luồng kiếm khí củ Đinh Hạo phát ra từng hồi âm thanh “boong, boong” sang sảng nổ to.

Da thịt hai người co rút chặt lại.

Đây dường như làm một sự yên lặng giây lát trước khi trận mưa bão táp sắp đến không bằng, bề ngoài thì ích nặng như bên trong thì cực kỳ khẩn trương.

– A!

Trong tiếng gầm thét không biết ai đã ra tay trước, ánh sáng lấp lánh của thanh kiếm bay liệng y như điện xẹt ở chân trời lúc hiện lúc mất, hai người cùng lui khỏi vị trí đứng trước vài thước, nhưng tức thì lại nhảy về vị trí chỗ đứng cũ, bảo trì khoảng cách xuất thủ.

Thật lâu, lại trao đổi với nhau một chiêu, âm thanh va chạm của kiếm khí như xuyên kim phá thạch đỉnh tai như ốc vô cùng.

Hai bên đều dùng hết toàn lực, chỉ cần một bên có chỗ nào sơ sót là lập tức bị tử thương ngay.

Đây là trận ác đấu trăm năm hiếm thấy một lần trong giới võ lâm, tiếc rằng hiện trường chỉ có hai bên cá độ mà thôi, không có người nào khác hơn có nhận thức này.

Trận đấu chậm rãi tiến hành, nhưng mỗi một hiệp ác đấu kịch liệt kinh người vô cùng, chứa đầy sát khí khủng bố rùng rợn...

Năm chiêu!

Mười chiêu!

Hai mươi chiêu...

Tia tà dương cuối cùng đã lặn mất, một màn bóng tối lơ mờ bao phủ cả vùng sơn cốc.

Trận đấu kịch liệt vẫn tiếp tục, thì giờ chiêu đối chiêu càng kéo dài hơn, một người dựa vào tiến binh thần khí, một người thì ỷ vào nội lực kinh người của bản thân, tiến hành trận đấu cá độ hiếm có trong lịch sử võ lâm.

Phía thua trận sẽ vĩnh viễn xóa danh trong võ lâm, họ đánh ván bài quả kinh người thôi, thường thường những võ sĩ chấp nhận lìa đầu mạng vong chứ cái “Danh” thì không thể bỏ được.

Nhất là những cao thủ siêu quần trong chốn giang hồ này họ thành danh chẳng phải việc may rủi, nên ngược lại họ càng phải cuồn nhiệt bảo tồn thanh danh hơn.

Đến chiều thứ hai mươi lăm, thì khí trời âm u tối hẳn. Hai bên đều đặt hết tâm vào cuộc ác đấu, hình như chẳng còn biết thời gian trôi qua.

Chẳng bao lâu ánh sáng mặt trăng xuất hiện, quét sạch màn tối âm u, mang lại ánh sáng quang minh cho cả vùng sơn cốc.

Trên trán của hai bên mồ hôi toát ra như tắm, hơi thở hỗn hển vang xa xa ngoài trượng.

Ai sẽ là người tử nạn?

Hoặc hai bên cùng thương vong?

Không ai suy nghĩ điều này cả, ngoại trừ liều mạng mình đấu với nhau, trong tâm ý họ trống rỗng không có tí gì cả. Duy chỉ còn một tiếng gầm hét công chiêu lâu lâu mới phát ra một lần và xen lẫn âm thanh đếm chiêu.

Hai mươi tám!

Sau tiếng la hét hai bên té ngời ra đất, chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, hai người lại loạng choạng đứng dậy, cuộc đấu cá độ sắp sửa kết thúc, mà song hương cũng đến lúc khí tận lực kiệt.

Hào quang Thạch Văn kiếm lúc ẩn lúc hiện, tia sáng thanh kiếm trong tay của Đinh Hạo cũng mờ nhạt thất sắc.

“Keng”! Đôi bên lại cùng nhau loạng choạng thụt lùi té ngời ra đất.

Độc Tâm Phật thở hồng hộc nói:

– Đây là chiêu thứ hai mươi chín rồi, còn... một chiêu cuối cùng thôi.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

– Không sai, xem thế này... chắc không thể phân thắng bại được!

Độc Tâm Phật mím môi, gấn gượng ngời bật dậy, bước chân nặng nề bước tới ba thước, từ từ dơ cao Thạch Văn Kiếm giọng nói ghê sợ:

– Toan Tú Tài, chỉ... còn một chiêu này thôi, mi... chịu thua chưa? Há há...

Dứt lời, thân người y lại cho đảo, chút nữa té quỵ xuống hiển nhiên y đã đến lúc sức lực cùng cực.

Đây là lúc thập tử nhất sanh, cũng là điểm chót phân thắng bại.

Đinh Hạo dồn hết toàn lực còn lại, dùng kiếm chống đất đứng lên, bóng người trước mặt mờ mờ chẳng rõ, hấn gấn gượng định tâm thần lại, từ từ vung trường kiếm lên.

Cũng trong tích tắc Đinh Hạo vung kiếm, thanh Thạch Văn kiếm của Độc Tâm Phật đã công ra trước, uy lực của thần kiếm này cần phải có nội lực tinh thần mới huy động, nếu không cũng chỉ như loại binh đao thường thôi, lúc bấy giờ Độc Tâm Phật đã lực tận khí mất, một kiếm đánh ra này chẳng có uy lực đáng kể, song

vẫn đủ sức giết chết người vậy.

Đinh Hạo vùng kiếm quơ tới, nhất kiếm này chẳng còn thể thống chiêu thức gì cả.

“Keng”! một tiếng Độc Tâm Phật liên tục lùi ra sau vài bước. Bịch! Té ngồi xuống đất.

Chiêu... ba mươi...

Đinh Hạo mặt mày choáng váng, thanh kiếm thả lỏng xuống, toàn thân không còn chút sức lực, nào, một âm thanh vang lên trong nội tâm: “Đừng ngã xuống, đừng ngã xuống...” nhưng hắn hoàn toàn bất lực, loạng choạng lùi một bước ngồi trên mặt đất.

Bốn mắt vô thần nhìn nhau.

Một hồi lâu Độc Tâm Phật cất tiếng nói:

– Toan Tú Tài, hôm nay... đành kết thúc thế này thôi.

Đinh Hạo cười nhạt, giọng nói lạnh lùng:

– Chúng ta cơ hội còn nhiều.

Ngay lúc này, ba bóng người thấp thoáng xuất hiện, Đinh Hạo đưa mắt nhìn, người hiện thân chính là Mẫn đại nương và hai thiếu nữ áo đỏ.

Độc Tâm Phật kinh hãi nhìn vào ba người, trong tay nắm chặt thanh Thạch Văn Kiếm.

Mẫn đại nương chăm chú nhìn Đinh Hạo một lát, liền đó nhảy tới trước mặt Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

– Độc Tâm Phật, mi cáo già xảo quyệt, không ngờ người có ngày hôm nay chẳng!

Hai mắt Độc Tâm Phật trợn ngược hốt hãi nói:

– Mi là ai thế?

– Người chớ hỏi làm gì?

– Mi muốn gì?

– Đưa người về Tây phương làm Phật!

Độc Tâm Phật gầm rống lên, dùng sức vùng vẫy, nhưng chỉ đứng lên nửa chừng lại té ngồi xuống đất trở lại.

– Mi... dám?

Mẫn đại nương giơ chưởng lên cao, nói:

– Có gì đâu không dám, xâm phạm bản đảo phải chết! Chữ “chết” cuối cùng kéo dài ra thật lâu ai nghe nói phải rung mình phát lạnh, bầu không khí lập tức phủ

lên màu sắc tử vong rung rợn.

Độc Tâm Phật nhất đại ma đầu, hắc bạch lưỡng đạo nghe danh khiếp sợ chẳng dám đến gần, thế mà bây giờ chẳng khác nào con cừu non chờ cắt cổ làm thịt, không hề có chút sức lực phản kháng, y bèn gầm rống lên nói:

– Toan Tú Tài, mi còn nói thế nào nữa?

Đại huyết Sanh Tử Huyền Quan của Đinh Hạo đã thông, thêm vào hai lần được kỳ duyên, nội lực đã đạt đến một mức kinh người, tuy là do dùng lực quát độ, nhưng trải qua giây lát điều tức, công lực đã phục hồi đôi chút, hắc bèn đứng dậy nói:

– Đại nương, buông tha hắc đi!

Mẫn đại nương thu hồi bàn tay, trầm giọng nói:

– Nhị chủ nhân, nếu không thừa dịp này trừ khử ma đầu, bản đảo có ngày ắt sẽ bị hại.

Đinh Hạo trầm tư nói:

– Ta biết điều đó, nhưng hôm nay buông tha hắc một phen.

– Nhị chủ nhân, người chẳng nghĩ hậu quả sao?

– Ước hẹn cá độ của chúng ta chỉ giới hạn ở ba mươi chiêu...

– Nhưng ta chẳng có cá độ với hắc.

– Chúng ta đã ước hẹn không cho bất cứ bên nào, hoặc người thứ ba nhúng tay vào cuộc cá độ này.

Mẫn đại nương trầm tư hồi lâu, bỗng một lần nữa giọng lên cao nói:

– Nhị chủ nhân, ta thà chịu xử phạt chứ tên ma đầu này phải tiêu diệt đi mới được!

Làm gì Đinh Hạo không biết hậu quả đáng sợ ấy buông tha hắc đi, đồng như thả cộp về rừng, mà hành động sau này đối với Vọng Nguyệt Bảo chính đối phương là một kinh địch đáng sợ nhất.

Bây giờ, đối phương mới hiểu ngộ được chín phần khẩu quyết của Thạch Văn Kiếm mà công lực đã tương đương với mình rồi, nếu đến lúc hắc hiểu ngộ đủ mười phần thì mình không phải đối thủ của y nữa.

Nhưng đại trượng phu lời nói như đinh đóng vào cột, há có thể nuốt lời bội ước, hắc bèn lớn tiếng hét:

– Ta bảo buông tha hắc phen này.

Mẫn đại nương ngạc nhiên lớn tiếng nói:

– Nhị chủ nhân, sau này không còn cơ hội nữa đâu!

Trong tiếng hét bàn tay đập xuống...

Độc Tâm Phật đang ở trong tình trạng thập tử nhất sinh, theo bản năng tự nhiên đã phát sinh ra lực lượng cầu sống, nhào lộn dưới đất bắn xa ra bốn năm thước, Mẫn đại nương lạnh lùng tăng hắng một tiếng tung mình rượt theo, quơ chưởng quét tới mãnh liệt như sóng gió ba đào cuồn cuộn đổ tới. Độc Tâm Phật đã không còn sức lực tránh né...

Một luồng gió mãnh liệt nghiêng nghiêng cuốn tới thổi tan chưởng lực của Mẫn đại nương.

Mẫn đại nương liên tục thụt lùi vài bước hoảng hốt nói:

– Nhị chủ nhân, người...

Đinh Hạo vì vọng động dùng sức, máu huyết đảo lộn chút nữa đã học ra, hấn gấn gượng nén lại, cảm phần hét:

Ta chưa từng thất hứa bao giờ, ta bảo không được đụng tới hấn.

– Nhị chủ nhân...

– Đừng nói nữa!

Mẫn đại nương lại lùi ra sau hai bước, ú ớ chẳng nói lời nào, thần tình sững sùng khó xem.

Độc Tâm Phật đứng dậy đối diện với Đinh Hạo nói:

– Toan Tú Tài, cả đời lão phu chẳng biết nhân tình là vật gì, sự hiển hiện đêm nay của mi khiến lão phu cảm động vô cùng, ta xin nhớ mối nhân tình này của mi, chúng ta xin hẹn gặp lại khi khác. Dứt lời, thoăn thoắt chạy mất.

Bóng người Độc Tâm Phật đi mất, Đinh Hạo mới quay sang hướng Mẫn đại nương nói:

– Đại nương, lúc nãy ngôn từ ta thô lỗ, xin đừng trách.

Mẫn đại nương cười nhạt nói:

– Nhị chủ nhân quá lời vậy, sao dám trách nhị chủ nhân, tên ma đầu này quá khùng khiếp, phen này tha hấn, hậu hoạn vô cùng, sau này chắc không còn cơ hội như ngày hôm nay nữa đâu...

Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Điều này ta biết, nhưng đại trượng phu một lời nói ra như ngàn vàng, không thể nuốt lời được!

– Đúng vậy, công lực của tên ma đầu này thật đáng sợ.

– Hấn chỉ dựa sức vào thanh kiếm ấy!

– Kiếm?

– Không sai, thanh Thạch Văn Kiếm là trấn am chí bảo của Ban Nhược Am,

tám năm trước kia Thiên địa bát ma liên thủ đột kích Ban Nhược Am hấn cướp được thanh kiếm ấy.

- A! Thanh kiếm đó thần kỳ ra sao?
- Đại nương có trông thấy chúng ta giao đấu chẳng?
- Trông thấy mấy hiệp cuối cùng!

– Vận công truyền vào thanh Thạch Văn Kiếm sau đó liền toát ra hào quang trắng toát, hào quang đó đáng sợ hơn kiếm khí, nhưng uy lực siêu cường, thứ binh khí thường chạm phải bị bắn dội ngược ngay, cả võ học như Lãnh Diện Thần Ni cũng không chịu được một kích...

Mẫn đại nương thất kinh “A” lên một tiếng nói:

- Nói như thế, đại chủ nhân cũng chẳng chịu một đòn của đối phương vậy...
- Rất có thể vậy, nhưng công lực của đại ca, ta chưa gặp qua?
- So với nhị chủ nhân phải kém một nữa.

Đinh Hạo xúc động nói:

– Nếu không được đại ca mướn tặng bí kíp thì công lực của ta cũng chẳng được như thế...

- Nói vậy lão ma đó toàn dựa vào thần kiếm đó?
- Đúng thế!
- Dựa vào võ học siêu quần xuất chúng của nhị chủ nhân mà chưa thể thắng được hấn, thế thì liệu ở chốn giang hồ này có còn địch thủ nữa chẳng?
- Điều này cũng khó nói lắm, võ học mênh mông bao la, biết bao kỳ nhân dị sĩ thiên hạ này quyết không thể nói được có cao thủ nào vô địch, chỉ vì chưa đụng phải thôi.

– Thanh kiếm đó vốn của Lãnh Diện Thần Ni tại sao y không khắc chế được chẳng?

Đinh Hạo chẳng muốn tiết lộ bí mật của người, nên chỉ mơ hồ trả lời:

- Không được, nếu dễ dàng như thế thì y đã thu hồi thanh kiếm rồi.

Mẫn đại nương lắc đầu nói:

– Vọng Nguyệt Bảo chỉ được tên ma đầu này trợ lập, khí thế càng thêm hung tợn thiên hạ sắp phải đại nạn thôi!

Đinh Hạo hào khí xung thiên nói:

- Ta phải tìm cách trừ khử ma đầu này.
- May mà bản đảo có hào lới đặc biệt, bằng không phải khổ nhọc với bọn này chẳng ít.

– Đúng rồi, bệnh tình đại ca thế nào?

– Bệnh tình bộc phát thế này ít lắm phải nửa tháng thì tự khỏi được.

– Đại ca luyện thứ công phu gì mà mắc phải bệnh quái lạ này?

– Đây là chuyện năm xưa, người không nói thì bọn hạ nhân chúng ta chẳng tiện hỏi han.

– Bệnh này không trừ phải đau khổ cả đời thôi..

– Đúng vậy, mọi việc chủ nhân đều như ý, chỉ có án bệnh này làm khổ thân thôi, thương thế nhị chủ nhân có sao chẳng?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Không hề bị thương gì cả, chỉ dùng nội lực quá độ, nên uể oải một người thôi.

– Bây giờ xin về đảo nha?

– Chẳng cần, chỉ chốc lát ta sẽ khỏe ngay, ta cần phải làm nhiều việc nữa.

– Nhị chủ nhân, tai mắt của Vọng Nguyệt Bảo rải rác khắp giang hồ, người phải cẩn thận coi chừng họ đánh lén, người có võ công như thế này thì Bảo ấy sẽ tìm đủ mọi thủ đoạn đối phó với nhị chủ nhân...

– Điều này ta rất hiểu, và lại ta có oán thù với họ, đối phương càng chẳng buông tha ta đâu.

– Chỉ nói sự việc xảy ra đêm nay, nếu đối phương có thêm một vài cao thủ tại hiện trường thì hậu quả không thể lường được.

Đinh Hạo nghe nói rung mình, quả thật lúc này mình khí lực kiệt quệ ngồi trên mặt đất, cũng chẳng chịu được một kích của hạng cao thủ tầm thường, Vọng Nguyệt Bảo muốn đối phó với mình chẳng cần dùng thủ đoạn âm mưu gì cả chỉ cần tên Độc Tâm Phật cộng thêm một tên Bạch Nho thế thì đủ sức sát hại mình rồi, điều này phải đề phòng vậy. Hắn liên tưởng đến công án Cửu Long Lệnh, muốn hoàn tất sự kiện này quả thật không phải chuyện dễ.

Hắn suy nghĩ đến đây, giọng nói nặng nề:

– Ta sẽ cố gắng đề phòng tối đa vậy?

– Nhị chủ nhân không định về đảo?

– Miễn vậy, xin đại nương hãy về đi!

– Thế thì nhị chủ nhân thận trọng, chúng tôi xin cáo biệt.

– Tạm biệt!

Mẫn đại nương và hai thiếu nữ áo đỏ cùng nhau hành lễ từ biệt lui gót.

Đinh Hạo quan sát tình thế xung quanh một lượt, phi thân chạy lên ngọn núi

nhỏ, chọn một nơi khá sạch sẽ và bí ẩn ngồi xuống vận công điều tức.

Núi hoang đêm lạnh, chẳng có một bóng người nào đặt chân tới, Đinh Hạo khá yên tâm điều dưỡng, chẳng mấy chốc hần nhập vào cảnh định vô ngã.

Vàng trắng lên cao tỏa ánh sáng vàng vạc, toàn thân Đinh Hạo toát ra luồng nhiệt khí trắng nhạt, đây là hiện tượng khi một cao thủ tuyệt đỉnh đang vận công, đồng thời cũng nói lên sự vận công đã đến lúc cực kỳ quan trọng.

o O o